

"L'amor és més fort que la mort"

En la catequesi del 17 de juny el Papa Francesc va parlar del dol en la família, de la dura realitat de la mort, especialment quan es tracta d'un fill o una filla. Va deixar un missatge positiu :
"L'obra de l'amor de Déu és més forta que l'obra de la mort."

18/06/2015

*Audiència, dimecres 17 de juny de
2015*

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el seguit de catequesis sobre la família, avui ens inspirem directament en l'episodi narrat per l'evangelista Lluc, que acabem d'escoltar (cf. *Lc 7,11-15*). És una escena molt commovedora, que ens mostra la compassió que té Jesús per qui pateix –en aquest cas una vídua que ha perdut el seu únic fill– i ens mostra també el poder de Jesús sobre la mort.

La mort és una experiència que afecta a totes les famílies, sense cap excepció. Forma part de la vida; però quan toca algú de la família, la mort no arriba mai a semblar-nos natural. Per als pares, sobreviure als propis fills és una cosa particularment angoixant, que contradiu la naturalesa elemental de les relacions que donen sentit a la mateixa família. La pèrdua d'un fill o d'una

filla és com si el temps s'aturés:
s'obre un abisme que s'empassa el
passat i també el futur. La mort, que
s'enduu el fill petit o jove, és una
bufetada a les promeses, als dons i
sacrificis d'amor lliurats joiosament
a la vida que hem fet néixer. Tantes
vegades vénen a Missa a Santa Marta
pares amb la fotografia d'un fill,
d'una filla, petit, nen, nena, i em
diuen: "Se n'ha anat". I la mirada se'ls
entristeix tant!. La mort afecta i quan
és un fill afecta profundament. Tota
la família es queda com paralitzada,
sense paraules. I alguna cosa
semblant sofreix també el nen que es
queda sol, per la pèrdua del pare o
de pare i mare. Aquella pregunta:
"Però on és el pare? On és la mare?" –
És al cel"– "Però, per què no el veig?".
Aquesta pregunta cobreix l'angoixa
del cor del nen que es queda sol. La
buidor de l'abandonament que s'obre
en el seu interior és més angosant
pel fet que no té ni tan sols
l'experiència suficient per

“anomenar” el que ha succeït. “Quan tornarà el pare? Quan tornarà la mare?”. Què podem respondre quan el nen està patint? Així es viu la mort en família.

En aquests casos la mort és com un forat negre que s'obre en la vida de les famílies i no dona cap explicació. I a vegades s'arriba fins si tot a donar la culpa a Déu. Però quanta gent -jo els comprenc- s'enfada amb Déu, blasfema: “Per què m'has pres el fill, la filla? Però Déu no hi és, Déu no existeix! Per què ho ha fet això?”. Tantes vegades ho he sentit això. Però aquesta ràbia és una mica el que ve al cor per un dolor tan gran; la pèrdua d'un fill o d'una filla, del pare o de la mare, és un dolor molt gran. Això succeeix contínuament en les famílies. En aquests casos, he dit, la mort és gairebé com un forat. Però la mort física té “còmplices” que són pitjors encara que ella, i que s'anomenen odi, enveja, supèrbia,

avarícia; resumint, el pecat del món que treballa per la mort i la fa encara més dolorosa i injusta. Els afectes familiars apareixen com les víctimes predestinades i impotents d'aquestes potències auxiliars de la mort, que acompanyen la història de l'home. Pensem en l'absurda "normalitat" amb què, en alguns moments i en alguns llocs, els fets que afegeixen horror a la mort són provocats per l'odi i la indiferència dels altres éssers humans. Que el Senyor ens alliberi d'acostumar-nos a això!

En el poble de Déu, amb la gràcia de la seva compassió donada en Jesús, tantes famílies demostren amb els fets que la mort no té l'última paraula: això és un veritable acte de fe. Cada vegada que la família en el dol –també terrible– troba la força de guardar la fe i l'amor que ens uneixen amb els que estimem, impedeix ja ara, en la mort, que ens ho prengui tot. La foscor de la mort

ha de ser atacada amb una presència més gran d'amor. "Déu meu, il·lumina les meves tenebres!", és la invocació de la litúrgia del vespre. En la llum de la Resurrecció del Senyor, que no abandona cap d'aquells que el Pare li ha confiat, nosaltres podem treure a la mort el seu "agulló", com deia l'apòstol Pau (*1 Cor15,55*); podem evitar que el verí de la vida, faci inútils els nostres afectes, ens faci caure en la buidor més fosca.

En aquesta fe, ens podem consolar els uns als altres, sabent que el Senyor ha vençut la mort d'una vegada per totes. Els nostres éssers estimats no han desaparegut en la foscor del no-res: l'esperança ens assegura que ells estan en les mans bones i fortes de Déu. L'amor és més fort que la mort.

Perquè aquesta és la manera de fer créixer l'amor, fer-lo més sòlid, i l'amor ens guardarà fins el dia en

què tota llàgrima serà eixugada,
quan «no hi haurà més la mort, ni el
dol, ni els planys, ni el dolor»
(Ap21,4). Si ens deixem portar per
aquesta fe, l'experiència del dol pot
generar una més forta solidaritat
dels llaços familiars, una nova
obertura al dolor de les altres
famílies, una nova fraternitat amb
les famílies que neixen i reneixen en
l'esperança. Néixer i renéixer en
l'esperança, això és el que ens dóna
la fe. M'agradaria destacar l'última
frase de l'Evangeli que avui hem
sentit (cf. *Lc* 7,11-15). Després que
Jesús dóna vida a aquell jove, fill de
la mare que era vídua, diu l'Evangeli:
“Jesús el va tornar a la seva mare”. I
aquesta és la nostra esperança! Tots
els nostres estimats que se n'han
anat, el Senyor ens els tornarà i
nosaltres ens trobarem junts amb
ells. Aquesta esperança no defrauda!
Recordem bé aquest gest de Jesús: “I
Jesús el va tornar a la seva mare”,

així ho farà el Senyor amb tots els nostres estimats de la família!

Aquesta fe ens protegeix de la visió nihilista de la mort, així com dels falsos consols del món, perquè la veritat cristiana «no corre el risc de barrejar-se amb mitologies de tot tipus», deixant-nos portar pels ritus de la superstició, antiga o moderna» (Benet XVI, *Angelus* del 2 de novembre 2008). Avui cal que els Pastors i tots els cristians expressin de forma més concreta el sentit de la fe davant de l'experiència del dol familiar. No s'ha de negar el dret a plorar –hem de plorar en el dol-, fins i tot Jesús «es va posar a plorar» i estava «profundament commogut» pel dol greu d'una família que estimava (*Jo 11,33-37*). Podem veure el testimoni senzill i fort de tantes famílies que han sabut veure, en el duríssim passatge de la mort, el passatge segur del Senyor, crucificat i ressuscitat, amb la seva irrevocable

promesa de resurrecció dels morts.
L'obra de l'amor de Déu és més forta
que l'obra de la mort.

Es tracta d'aquell amor, és propi
d'aquell amor, que hem de fer-nos
“còmplices” operatius, amb la nostra
fe! Recordem aquell gest de Jesús: “I
Jesús el va tornar a la seva mare”,
així ho farà amb tots els nostres
éssers estimats i amb nosaltres quan
ens retrobarem, quan la mort serà
definitivament vençuda en nosaltres.
Està vençuda per la creu de Jesús.
Jesús ens tornarà en la família a tots!

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*